

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků Národní třída 41, Hodonín,** se sídlem Národní třída 3592/41, Hodonín, zast. Mgr. Michalem Honem, advokátem se sídlem Staňkova 103/18, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. JMK 157831/2015, sp. zn. S-JMK 130087/2015/OÚPSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2018, č. j. 62 A 4/2016 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností podanou včas se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. JMK 157831/2015, sp. zn. S-JMK 130087/2015/OÚPSŘ měnícímu usnesení Městského úřadu Hodonín ze dne 10. 8. 2015, č. j. MUHOCJ 61386/2015.FoÚŘUS.Zast, sp. zn. MUHO 3747/2015 OSÚ.

[2] V dané věci podal žalobce dne 28. 1. 2015 u Městského úřadu Hodonín, obecného stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), žádost o územní souhlas k záměru dočasného uzavření vstupu do prostoru obytného domu v Hodoníně, Národní třída 3592/41, st. p. č. 260/1, 260/2, 260/3 v k. ú. Hodonín. Důvodem uvedeným v žádosti bylo zamezení škod na majetku a nutnost oprav závad na konstrukci domu. Uzavření mělo být provedeno pletivem. Stavební úřad následně dne 18. 3. 2015 rozhodl o provedení územního řízení, vyžádal doklady potřebné pro územní řízení a k jejich předložení stanovil lhůtu 60 dnů od doručení výzvy, a do doby předložení dokladů rozhodnutím z téhož dne přerušil řízení. Odvolání podané proti rozhodnutí o přerušení řízení bylo žalovaným dne 23. 6. 2015 zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno. Stavební úřad pak usnesením ze dne 10. 8. 2015, č. j. MUHOCJ 61386/2015.FoÚŘUS.Zast, sp. zn. MUHO 3747/2015 OSÚ, podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) územní řízení zastavil. Důvodem zastavení řízení bylo marné uplynutí lhůty stanovené k předložení vyžádaných dokladů. Žalovaný toto usnesení v odvolacím řízení změnil rozhodnutím ze dne 7. 12. 2015, č. j. JMK 157831/2015, sp. zn. S-JMK 130087/2015/OÚPSŘ, tak, že označení pozemků parc. č. 260/2 a 260/3 v k. ú. Hodonín nahradil pozemkem parc. č. 260/1 v k. ú. Hodonín; ve zbytku napadené usnesení potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že plot je stavbou, kterou je možné umísťovat jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Žádost přitom musí mít zákonné náležitosti a musí k ní být připojeny zákonem stanovené doklady. V daném případě tomu tak nebylo, což bylo žadateli stavebním úřadem výslovně vytknuto a byl vyzván k odstranění vad žádosti. Vzhledem k tomu, že výzvě ve stanovené lhůtě nevyhověl, byly splněny podmínky pro zastavení řízení. Změnou usnesení pouze reagoval na skutečnost, že v mezidobí došlo k přečíslování rozhodných pozemků.

[3] Krajský soud vyšel z názoru, že v souladu s § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) pro danou stavbu postačoval územní souhlas. Žádost o územní souhlas přitom musí mít náležitosti stanovené v § 96 odst. 3 stavebního zákona, což žalobcova žádost nesplňovala. Postup stavebního úřadu, který rozhodl o provedení územního řízení, odpovídal zákonu a byl v souladu i s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2017, č. j. 2 As 333/2016 – 79. Krajský soud nepovažoval za rozhodné, že stavba oplocení měla být provedena uvnitř budovy, když se jedná o průchod z jednoho veřejného prostranství na jiné. Stejně tak není rozhodné, že se mělo jednat o oplocení staveniště, nehledě na to, že žalobce nespecifikoval, jakou stavbu a v jaké době bylo třeba takto chránit. Nad rámec žalobních námitek krajský soud zmínil existenci řízení o odstranění stavby, v jehož rámci byl žalobce upozorněn na možnost požádat o dodatečné povolení stavby s předložením dokladů jako k žádosti o územní rozhodnutí. Žádost podána nebyla, a proto stavební úřad nařídil rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015 odstranění stavby předmětného oplocení. Krajský soud vytkl stavebnímu úřadu, že si nevyjasnil charakter žádosti podané žalobcem ve vztahu k řízení o odstranění stavby. To však nic nemění na závěru, že zastavení řízení o žalobcově žádosti bylo důvodné.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“). Tvrdí, jak to ostatně činil již v průběhu celého řízení, že oplocení/pletivo, resp. ochranná bariéra, o něž se mělo jednat,

vůbec územnímu rozhodnutí ani územnímu souhlasu nepodléhá. Oplocení, resp. ochranná bariéra zabraňuje vstupu nepovolaných osob do útrob jejich domu. Je umístěno uvnitř budovy, a proto byl zcela nadbytečný požadavek stavebního úřadu na technický popis záměru, nehledě k tomu, že stav na místě byl pracovníkovi stavebního úřadu dostatečně znám. Zbytečné bylo i zakreslení stavby do katastrální mapy. Pletivo nemohlo mít žádný vliv ani na okolní nemovitosti, a zbytečná by byla i stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, neboť jakýkoliv zásah do nich byl vyloučen. Pletivo je provizorním řešením zamezujícím vstupu do prostoru budovy, a to až do doby, než budou opraveny škody vzniklé neoprávněným zásahem Města Hodonín. Názor soudu, že se jedná o průchod či veřejnou komunikaci, nemá v ničem oporu. Dané místo je evidována jako místnost č. 001, a pokud bylo dne 28. 1. 2004 vydáno rozhodnutí o zařazení chodníku v průchodu mezi místní komunikace, bylo toto rozhodnutí zrušeno a nové dosud nebylo vydáno. Nic tedy neopravňuje k omezení užívání prostoru stěžovatelem. K podání žádosti byl stěžovatel dohnán pod tíhou nadvlády úřední moci, přesto, že uvedené pletivo žádnému povolení ani územnímu souhlasu nepodléhá. K zastavení řízení tedy mělo dojít pro bezpředmětnost žádosti, a nikoliv pro nedoplnění jejích náležitostí. Jestliže podle § 79 odst. 5 stavebního zákona stavební úpravy a udržovací práce nepodléhají povolení, pak tím méně ho není třeba pro preventivní bariéru v útrobách vlastní budovy. Pohledem stěžovatele se jedná pouze o ochranu vlastnického práva svépomocí. V tom také spatřuje dotčení svých práv vydaným správním rozhodnutím. Místnost 001 po neúspěšném jednání s městem Hodonín o jejím užívání veřejností se stěžovatel rozhodl opravit, tak aby ji bylo možné bezpečně užívat. K tomu bylo nezbytné zjištění technického stavu, a po zjištění, že jde o stav havarijní, byly instalovány zátarasy. Ty brání jak devastaci budovy, tak i možným úrazům; stejně tak brání neoprávněnému užívání Městem Hodonín (veřejností). To vše bylo stavebnímu úřadu vysvětleno a žádost o územní souhlas stěžovatel podal jen proto, aby se uchránil případným sankcím z jeho strany. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s argumentací krajského soudu o bránění průchodu osob po komunikaci. Není v kompetenci soudu hodnotit, zda majitelé domu mají jím nechat procházet veřejnost, či nikoliv, neboť taková povinnost jim z ničeho neplyne. Soud ani stavební úřad se s otázkou vlastnictví nevypořádaly, přesto že měly k dispozici výpis z katastru nemovitostí, z něhož je vlastnictví všech dotčených pozemků jednoznačné. Umožnění průchodu domem pak je možné jen na smluvním základě. Proto dále požadují, aby Městu Hodonín, které zátarasy odstranilo, bylo uloženo vybudovat jiné, a to na svých přilehlých pozemcích. Stěžovatel navrhuje, aby kasační soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost splňuje podmínky řízení a je přípustná a projednatelná.

[7] Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel považuje právní názor krajského soudu za nesprávný. Svou žádost o vydání územního souhlasu označil za vynucenou a nepotřebnou, a veškerý postup stavebního úřadu za vycházející z nesprávného zjištění skutkového stavu. Zavádějícím shledává i konstatování soudu o oprávněnosti veřejného užívání prostoru, který byl ohrazen oplocením.

[10] Předně je třeba konstatovat, že předmětem kasačního řízení je pouze zákonnost postupu a rozhodnutí krajského soudu v mezích kasačních námitek (§ 102, 103 s. ř. s.). Tyto pak mohou směřovat jen vůči napadenému rozsudku. Je nepřípustné činit součástí kasačních námitek výtky vůči postupu stavebního úřadu v jiných řízeních, či se dokonce dovolávat vyřešení sporu mezi stěžovatelem a Městem Hodonín o charakter daného prostoru (zda se jedná o součást domu, či o veřejný průchod mezi dvěma veřejnými prostranstvími). Z připojených správních spisů je zřejmé, že stavební úřad vedl vůči jednotlivým vlastníkům a později vůči stěžovateli řízení o odstranění stavby (č. j. MUHOCJ 4463/2015.Fo.ODSN; sp. zn. MUHO 20918/2014 OSÚ). V rámci tohoto řízení byla zjištěna existence oplocení do výšky 180 cm z obou stran průchodu v domě Národní 41, Hodonín. V oznámení o zahájení tohoto řízení ze dne 19. 1. 2015 stavební úřad v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona poučil o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby v zákonné lhůtě 30 dnů od zahájení řízení, což by vedlo k přerušení tohoto řízení. Lze tak soudit, že žádost o územní souhlas podaná stěžovatelem dne 28. 1. 2015 je právě tou žádostí, jíž měla být stavba, o níž bylo vedeno řízení o odstranění, legalizována. Není to však jednoznačné, neboť stěžovatel v žádosti nevyjádřil, zda požaduje vydání územního souhlasu na oplocení již postavené, či zda zamýšlí vybudovat jiné a jaké. Míra pochybností stavebního úřadu o tom, co je žádostí vlastně požadováno, ovšem mohla být ovlivněna právě znalostí stavu plynoucí z tohoto řízení. Nelze ale hovořit o nějakém nepřípustném nátlaku na podání žádosti, neboť takový postup plyne ze zákona a jeho smyslem je uchránit stavebníka před odstraněním stavby, kterou by bylo možné dodatečně povolit.

[11] Podstatné jistě je, zda se jednalo o stavbu, k níž bylo nějakého povolení či souhlasu třeba. Ke stavbě oplocení je zapotřebí územní souhlas; to plyne z § 96 odst. 2 písm. a) a z § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona. Správný byl i poukaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2017, č. j. 2 As 333/2016 – 79, z něhož plyne i další závěr významný pro tento případ, a to že z tohoto „řízení“ lze přejít na územní řízení (odst. [20] cit. rozsudku). Územní souhlas se totiž neprojednává v územním řízení; pokud je žádost o jeho vydání úplná a vydání souhlasu je v souladu se zákonem, stavební úřad souhlas vydá ve lhůtě 30 dnů (§ 96 odst. 4 stavebního zákona). Úplnost žádosti znamená, že obsahuje náležitosti a jsou k ní připojeny doklady podle § 96 odst. 3 stavebního zákona, které podrobně ocitoval již krajský soud v napadeném rozsudku. V daném případě žádost ani nebyla příliš určitá, lze z ní seznat, že žadatel hodlá dočasně uzavřít vstup do domu pletivem. Za této situace byly splněny podmínky pro rozhodnutí o provedení územního řízení stanovené v § 96 odst. 5 stavebního zákona. Stěžovatel byl vyzván k doplnění zákonných podkladů, přičemž mu lze přisvědčit v názoru, že nebyl důvod vyžadovat doklady, které stavební úřad již měl k dispozici, ač to

bylo pro potřeby jiného řízení. Ze zákonných náležitostí žádosti se však jedná jen o doložení vlastnického či jiného práva k pozemkům či stavbám (a není rozhodné, že výpis z katastru nemovitostí prokazuje vlastnictví fyzických osob a oprávnění stěžovatele by bylo nutno teprve vyhodnotit). Ostatní požadavky však předem vyloučit nelze, zejména s ohledem na nekonkrétnost popisu záměru v žádosti. Důsledek nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě, o níž, i o významu jejího nedodržení, byl stěžovatel řádně poučen, pak je zastavení řízení [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu].

[12] Stěžovatel ovšem současně namítá, že řízení mělo být zastaveno z jiného důvodu, a to pro zjevnou bezpředmětnost žádosti, pokud jí byl žádán územní souhlas, kterého podle zákona nebylo třeba; zde poukazuje na znění § 79 odst. 5 stavebního zákona. V rozhodné době se jednalo o ustanovení § 79 odst. 6 tohoto zákona a podle něho nebylo třeba územního rozhodnutí ani územního souhlasu k provádění stavebních úprav a udržovacích prací. Ploty ovšem územní souhlas vyžadují bez ohledu na to, že jejich účelem je ohrazení prostoru, v němž mají probíhat stavební práce, které samy žádnému povolení či souhlasu nepodléhají. Stejně tak není rozhodné, pokud tímto způsobem stěžovatel hodlal bránit svůj majetek. I zde lze argumentaci krajského soudu plně přisvědčit.

[13] Pokud krajský soud konstatoval, že zábranami byl ohrazen prostor umožňující přecházet z jednoho veřejného prostranství na druhé, konstatoval současně, že tento stav stěžovatel ani nezpochybňoval; ostatně z jeho vyjádření v průběhu tohoto řízení i řízení o odstranění stavby je zřejmé, že takový faktický stav zde před ohrazením prostoru fakticky existoval. Krajský soud v napadeném rozsudku výslovně uvedl, že případná existence veřejně přístupné účelové komunikace nemá pro posouzení této věci význam, a také stěžovateli doporučil právní cestu, kterou by dané pochybnosti mohly být odstraněny. Stěžovateli nelze přisvědčit v názoru, že krajský soud provedl hodnocení, které nebylo v jeho kompetenci. Z hlediska nezbytnosti územního souhlasu pro umístění plotů není důležité, zda se jednalo o veřejně přístupné prostranství, či nikoliv; i plot ohrazující stavbu na pozemku stavebníka takovému souhlasu podléhá. Skutečný charakter stavby umístěné stěžovatelem a podmínky pro její odstranění však nemohou být posuzovány v tomto řízení, ale případně až v rámci žaloby proti rozhodnutí o odstranění stavby. Stejně tak se tomuto kasačnímu řízení vymyká požadavek na reparaci důsledků spojených s faktickým odstraněním stavby. Předmětem tohoto soudního řízení mohlo být pouze splnění podmínek pro vedení územního řízení o žádosti stěžovatele a podmínek pro jeho zastavení.

[14] Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že právní posouzení provedené krajským soudem v napadeném rozsudku je správné. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) naplněn nebyl. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný důvod, pro který by měl rozsudek zrušit nad rámec uplatněných kasačních námitek. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný stěžovatel proto nemá právo na

náhradu nákladů řízení, a žalovanému ji soud nepřiznal, neboť mu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu